

Κ. Χρ. Μάτσης
Τ. Κ. 7
Βαρώνια

Βαρώνια 2 Αυγούστου 1946

Κύριον
Νίκον Νεοφύτου, Λευκωσία.

Αγαπητέ Νίκο,

Δεν ξαίρω γιατί κάθε φορά που αφίνω πίσω μου την πόλη σας νοιώθω ένα απεριγράπτο αίσθημα ένα κενό, ας το πούμε έτσι, που χαράσσει βαθειά τα ίχνη του μέσα μου.

Μα την φορά αυτή ένοιωσα πιο βαθειά να πάλλη μέσα μου συγκλονιστικά κάτι σαν λύπη και απογοήτευση μαζί, κάτι που με αναγκάζει να κάτσω για να σας γράψω τα λόγια αυτά με σκοπό να σας ευχαριστήσω κατάβαθα για την τόσο ευγενικιά σας συμπεριφορά που με υποχρεώνει μα και να σας εκφράσω παράλληλα την λύπη μου για την τόσο σύντομη στέρηση σας.

Κάθε χαρά αγ. μου συμπαραστέκεται από την λύπη για την στέρηση της και στην δική μας περίπτωση η αδελφική και εγκάρδια αλληλοκατανόηση ύστερα από τόσο καιρό παραλληλίζεται με την ενδόμυχη εσωτερική απογοήτευση γιατί η πλάνα η ζωή μας χωρίζει τόσο άσπλαχνα.

Στην άγρια της ανεμοζάλη, πάνω από τες λύπες και τα βάσανά της υψώνη μερικές στιγμές χαράς που - να η πλάνη - μέσα στο ίδιο το ανώτερο εγκυμονούν το κατώτερο, μέσα στην αλήθεια το φέμα, μέσα στην ελπίδα την απογοήτευση, μέσα στο αιώνιο το πρώορινό. Πόσο μου έρχονται στο νου τα λόγια του μεγάλου Πατριάρχη της σύγχρονης απαισιοδοξίας του τρανού Σοπενχάουερ, του περίφημου αυτού Γερμανού φιλοσόφου που ένοιωσε κι απέδωσε στην αιωνιότητα την πραγματικότητα της ζωής που δεν είναι τίποτε άλλο παρά πόνος και μόνο πόνος.

"Μην αγαπάς" λέει ο Βούδας για να μη πονείς. Όσο επιφανειακά ορθά κι αν είναι τα λόγια αυτά είναι στο βάθος τρομερά λανθασμένα γιατί φαντάσου να λείπη απ' τη ζωή η αγάπη σ' όλες της τες εκδηλώσεις η αγάπη της φύσης που εμπνέει την υπέρτατη ανωτερότητα, η αγάπη προς τον συνάνθρωπο που πλάθει την αληθινή κοινωνική

πολιτική κι οδηγεί στον ζωντανό εθνισμό, η αγάπη μεταξύ των Εθνών που μας φέρνει τον υγιή διεθνισμό η αγάπη γενικά που εξυψώνει τον άνθρωπο στο λαμπερό φως της αιώνιας αλήθειας αποτραβώντας τον από την μούχλα της σκοτεινιάς στην οποία σερνόμαστε σήμερα γιατί ακριβώς δεν έχουμε την δύναμη να θρονιάσουμε πανύψηλη και μεγαλόπρεπη την μεγάλη αυτή θεά. Μέσα λοιπόν στη σημερινή μηδαμινότητα της ανθρωπότητας υποβώσκουν σαν αναλαμπές μερικές σπίθες που ξανανοιώνουν την πραγματικότητα και κάμνουν την καρδιά να σκιρτήσει άδολα, άδολης χαράς συναισθήματα και να πάλλη ευγενικά τη θύμηση της χαράς που ένοιωσα τη δύναμη της μυσταγωγιά να δονή μέσα του.

Κάτι τέτοιο ήταν το σκιογράμμα των αισθημάτων που με διεκατέλαβε αισθημάτων που είναι τόσο δύσκολο να αποδοθούν στο χαρτί, όσο δυνατή πέννα κι αν έχει κανείς με όση δεξιοτεχνία κι αν την χειρίζεται, γιατί αγ. μου τα αισθήματα αυτά είναι βουβά, δεν αποδίδονται με λόγια, και είναι γι αυτό ακριβώς που είναι μεγάλα. Και όλα αυτά πήγασαν από την δική σας αδελφική και πατρική συμπεριφορά που θα μου μείνη αξέχαστη, τόσο αξέχαστη όσο εγκαρδική ήταν.

Στέλλοντας σ' όλους σας αυτή τη στιγμή τους πιο θερμούς μου χαιρετισμούς δεν βρίσκω λόγια να σας ευχαριστήσω επιφυλασσόμενος με την ελπίδα πως σύντομα θα μου δοθή ευκαιρία να σας το ανταποδώσω εμπράκτως.

Και πάλιν ευχαριστών,

Μένω

Κυριάκος.
6/8/46